

Arrest

nr. 168 327 van 25 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 9 april 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 maart 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat L. TOP verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker verklaart te zijn geboren te B. op (...) en van Turkse nationaliteit te zijn. Hij verklaart tevens in 1994 in België te zijn aangekomen.

Op 7 mei 2002 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het toen geldende artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 12 januari 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. De verzoeker dient tegen

deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die het beroep verwerpt met een arrest nr. 35.688 van 11 december 2009.

Op 29 april 2009 dient de verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, deze wordt bij beslissing van 6 april 2010 ontvankelijk en bij beslissing van 29 april 2009, ongegrond verklaard.

Op 16 oktober 2009 dient de verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze wordt op 23 augustus 2011 ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

Op 8 april 2011 dient de verzoeker nogmaals een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt onontvankelijk verklaard op 2 mei 2011.

Op 11 mei 2011 dient de verzoeker wederom een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt onontvankelijk verklaard op 17 juni 2011.

Op 15 juli 2011 dient de verzoeker een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze wordt onontvankelijk verklaard op 19 september 2011.

Op 20 maart 2012 dient de verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt onontvankelijk verklaard op 27 september 2012. Het beroep dat tegen deze beslissing werd ingediend, wordt verworpen bij 's Raads arrest nr. 99.701 van 25 maart 2013.

Op 31 januari 2012 dient verzoeker een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, op 3 december 2012 gevolgd door een zesde verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend op 3 december 2012, wordt bij beslissing van 6 december 2012 onontvankelijk verklaard, op grond van artikel 9ter, §3, 3° van de vreemdelingenwet.

De aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend op 31 januari 2012, wordt in eerste instantie onontvankelijk verklaard bij beslissing van 9 september 2012. Aan de verzoeker wordt op die datum tevens het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij beslissing van 9 juli 2013 worden deze onontvankelijkheidsbeslissing en het bevel echter ingetrokken. Het beroep dat tegen de beslissingen van 9 september 2012 was ingediend, wordt dienvolgens door de Raad verworpen bij arrest nr. 109.893 van 17 september 2013.

Op 17 juni 2013 beslist de gemachtigde tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies). Dit bevel en het bijbehorende inreisverbod van drie jaar worden aan de verzoeker ter kennis gebracht op 28 augustus 2013.

Op 16 juli 2013 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) om de aanvraag van 31 januari 2012 op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet opnieuw onontvankelijk te verklaren.

Op 3 september 2013 dient de verzoeker een zevende aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt onontvankelijk verklaard bij beslissing van 20 september 2013.

Op 11 oktober 2013 dient verzoeker een vierde aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Bij beslissing van 28 oktober 2013 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Het beroep dat de verzoeker tegen deze beslissing indiende, is hangende.

Op 31 maart 2015 beslist de gemachtigde om de verzoeker opnieuw het bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Het betreft de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker onder de vorm van een bijlage 13 werd ter kennis gebracht op 31 maart 2015 en die als volgt is gemotiveerd:

“De heer(1), die verklaart te heten(1):

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

uiterlijk op 07/04/2015.(1)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinéa 1:

- *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Artikel 74/14 :

- *artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 14/06/2013.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt de verweerder de volgende exceptie van niet-ontvankelijkheid op:

“1. Inreisverbod

Huidige vordering is onontvankelijk daar het verzoeker verboden is om zich op het grondgebied te bevinden. Op 17 juni 2013 werd hij bevolen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van drie jaar, hem ter kennis gebracht op 28 augustus 2013, waardoor het hem tot 28 augustus 2016 verboden is om zich op het grondgebied te bevinden. Verzoeker toont niet aan als zou het inreisverbod niet meer aanwezig zijn in het rechtsverkeer. De vordering is onontvankelijk.”

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413). Naar vaste rechtspraak van de Raad van State moet het gaan om een persoonlijk, rechtstreeks, actueel, zeker en wettig belang.

In de nota met opmerkingen geeft de verweerder aan dat de verzoeker *in casu* geen belang heeft bij de vordering omdat het hem, gelet op het op 28 augustus 2013 betekende inreisverbod tot 28 augustus 2016 verboden is om op het Schengengrondgebied te verblijven. De vraag naar het belang komt dan ook neer op een vraag naar het wettig belang dat de verzoeker kan doen gelden waar hij de

nietigverklaring vordert van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten terwijl hij onder een geldend inreisverbod staat.

Ter terechtzitting betwist de advocaat van de verzoeker geenszins dat deze laatste sedert 28 augustus 2013 onder een geldend inreisverbod staat dat voortduurt tot 28 augustus 2016.

De Raad merkt op dat het aan de verzoeker afgeleverde inreisverbod een verbodsmaatregel is, die inhoudt dat aan de verzoeker voor de erin bepaalde termijn van drie jaar het verblijf en de toegang tot het grondgebied van België en de Schengenlidstaten wordt verboden.

Artikel 1 van de vreemdelingenwet bepaalt omtrent het inreisverbod het volgende:

“Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

[...]

8° inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering

[...]”

Artikel 74/11, § 3 van de vreemdelingenwet voorziet verder:

“§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Uit de voornoemde bepalingen volgt dus dat het inreisverbod in werking treedt met de betekening ervan en dat vanaf die datum aan de adressaat - voor de in het inreisverbod vermelde termijn - niet enkel de toegang tot het grondgebied, maar ook het verblijf op het grondgebied van het Rijk en de Schengenstaten wordt verboden. Enkel het toekennen van de internationale bescherming (artt. 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet) of een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan dit verbod buiten werking stellen. *In casu* blijkt niet dat de verzoeker na de afgifte van het inreisverbod op 28 augustus 2013 een verzoek om internationale bescherming indiende. Hij diende wel een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet doch deze werd reeds op 20 september 2013 onontvankelijk verklaard. Uit het dossier blijken geen recentere aanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De wettelijke voorziene uitzonderingsgevallen voor de gelding van een inreisverbod zijn in het onderhavige geval dan ook niet van toepassing.

Uit de voorliggende gegevens blijkt niet dat de verzoeker het bevoegde bestuur heeft verzocht om het inreisverbod, dat hem werd ter kennis gebracht op 28 augustus 2013 en dat dus vanaf die datum in werking is getreden voor de erin vermelde termijn van drie jaar, op te heffen of in te trekken overeenkomstig artikel 74/12 van de vreemdelingenwet. De verzoeker heeft evenmin tegen dit inreisverbod een beroep ingediend bij de Raad. De wettigheid van het op 28 augustus 2013 afgeleverde inreisverbod staat dan ook vast en de wettigheid van deze individuele administratieve rechtshandeling kan thans niet meer worden betwist in het kader van de onderhavige procedure.

Het blijkt dan ook dat de verzoeker op het ogenblik dat hij de onderhavige vordering indiende – en overigens nog steeds op het ogenblik van de uitspraak - onder de gelding viel van een definitief, wettig en geldend inreisverbod van drie jaar dat door de Raad niet is vernietigd of geschorst en waarvan ook niet blijkt dat het door het bevoegde bestuur is ingetrokken of opgeheven. Het verbod op toegang tot en verblijf op het grondgebied van de voormelde staten geldt *in casu* tot 28 augustus 2016.

De verzoeker stelt in het verzoekschrift, onder de uiteenzetting van het tweede middel het volgende: *“Het is vanzelfsprekend dat verzoeker in België wenst te blijven samen met zijn vrouw en kinderen. Het zou dan ook niet menselijk zijn verzoekende partij [t]e verplichten om terug te keren naar het land van herkomst (...).”* Het blijkt dan ook dat de verzoeker met de onderhavige vordering tot nietigverklaring van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een verder verblijf in België beoogt. Een dergelijk verder verblijf is echter in strijd met het verblijfsverbod van drie jaar opgelegd middels het definitief geworden en niet geschorste of opgeheven inreisverbod dat hem werd afgeleverd op 28 augustus 2013. Een dergelijk belang kan niet als een wettig belang worden beschouwd (cf. RvS 27 juni 2000, nr. 88.295; RvS 9 januari 2003, nr. 114.309; RvS van 10 mei 2004, nr. 131.178). De

nietigverklaring van de bestreden verwijderingsmaatregel kan er immers niet toe leiden dat de verzoeker zich op het grondgebied van het Rijk bevindt terwijl zulks haar door het bevoegde bestuur middels een definitieve beslissing uitdrukkelijk is verboden. Ook de eventuele gegrondheid van de aangevoerde middelen, kan aan de verzoeker geen wettig belang verschaffen nu de verzoeker geenszins enige verblijfsaanspraak aannemelijk maakt die zou kunnen ingaan tegen het definitief geworden en niet geschorste of opgeheven verblijfsverbod opgelegd door het bedoelde inreisverbod en hij evenmin een schending van het non-refoulement beginsel aanvoert laat staan aannemelijk maakt.

Wat verzoeksters uiteenzetting met betrekking tot de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens (het EVRM) betreft, dient erop te worden gewezen dat het vaste rechtspraak is van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat artikel 8 van het EVRM als dusdanig geen recht inhoudt voor een vreemdeling om op het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is te verblijven (EHRM, 15 juli 2003, Mokrani t. Frankrijk, §23; EHRM, 26 maart 1992, Beldjoudi t. Frankrijk, § 74; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim t. België, §43). De verzoeker kan dan ook met zijn uiteenzettingen omtrent artikel 8 van het EVRM geen daadwerkelijke verblijfsaanspraak aannemelijk maken, te meer daar hij niet aantoonde dat er ernstige hinderpalen zouden bestaan die hem verhinderen om het gezinsleven elders verder te zetten derwijze dat er een positieve verplichting zou rusten op de Belgische overheid om het gezinsleven in België toe te laten.

De verzoeker dient zijn grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM derhalve vooreerst aan te wenden in een procedure tot het opheffen of intrekken van het thans vigerende inreisverbod (een vordering bij de Raad staat niet meer open gelet op de wettelijke beroepstermijn terzake). De loutere omstandigheid dat de verzoeker nog de mogelijkheid heeft om een dergelijk verzoek in te dienen, maakt zijn belang echter nog niet wettig aangezien artikel 74/12, §4 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat de derdelander tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting geen enkel recht op toegang tot of verblijf heeft in het Rijk.

Waar de verzoeker in de aanhef van het tweede middel gewag maakt van een schending van artikel 3 van het EVRM betreft, wijst de Raad er op dat de verzoeker in gebreke blijft om uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze verdragsbepaling zou schenden. De verzoeker verschaft ter zake niet de minste toelichting en werkt enkel de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM. De grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM werd dan ook niet op ontvankelijke wijze aangevoerd.

Ter terechtzitting gevraagd naar het wettig belang, gelet op het vigerende inreisverbod van drie jaar, beperkt de advocaat zich er toe zich wat het belang betreft te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Er dient te worden benadrukt dat het de verzoeker toekomt, wanneer er vragen rijzen omtrent het zijn belang, aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat hij in de concrete omstandigheden van de zaak nog steeds een belang bij de nietigverklaring heeft (cf. RvS 7 januari 2015, nr. 229.752). De verzoeker blijft echter in gebreke om zijn belang, gelet op het vigerende inreisverbod, aan te tonen.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoeker niet over het rechtens vereiste wettig belang beschikt. De exceptie van niet-ontvankelijkheid is gegrond.

Het beroep is niet ontvankelijk.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE